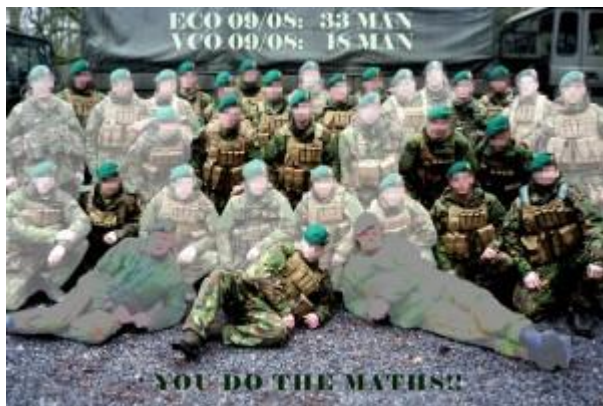

De lat ligt hoog voor toekomstige KCT operators in de VCO

Halverwege december 2010 hebben 19 man met succes de twaalf maanden durende *Voortgezette Commando Opleiding* (VCO) afgesloten. Ze hebben hiermee aangetoond dat ze uit het juiste hout zijn gesneden en dat ze beschikken over de kennis, vaardigheden en houding die thuishoren bij het keurkorps van de Koninklijke Landmacht. Ze behoren na een loodzware opleiding van in totaal ruim zestien maanden tot commando, nu immers echt tot de elite die met trots de internationale geuzennaam "operator" mag dragen bij het Korps Commandotroepen (KCT).

Achttien man die het VCO-certificaat in december uitgereikt kregen, behoren tot het ongelofelijke aantal van 33 man die een jaar eerder de groene baret in ontvangst mochten nemen van Z.K.H. Prins Willem-Alexander. Dit is tot nu toe de grootste groep van nieuwe aanwas, dat de *Elementaire Commando Opleiding* (ECO) opleverde, sinds de opschorting van de dienstplicht. Deze getallen tonen tegelijkertijd ook aan dat behaalde resultaten uit het verleden geen garanties bieden voor de toekomst. Het behalen van de ECO is dan ook geen waarborg voor het behalen van het VCO-certificaat. Wel moet ik benadrukken dat de redenen waarom leerlingen voortijdig de VCO beëindigen zeer uiteenlopend zijn. Mentaal, fysiek of beide. Want zodra je het lichamelijk zwaarder krijgt moet je immers een beroep doen op je mentale kracht. Maar ook privé omstandigheden, een zogenoemde "bloedgroepfout" of gewoon domme pech tot een te beperkt cognitief vermogen kan een reden zijn. Het is niet mogelijk om op dit gebied een gemene deler vast te stellen. Onderling is er overigens van rancune bij het ontheffen van iemand in de groep geen sprake. Iedereen beseft terdege dat het

ergens om gaat. Sommige van de uitvallers stromen in een latere VCO weer in. Anderen hebben inmiddels hun draai elders binnen of buiten de krijgsmacht gevonden. Hieruit blijkt ook maar weer dat "velen zich geroepen voelen, maar slechts weinigen uitverkoren zijn" om als operator bij het KCT te mogen dienen.

Volgend op de ECO is de VCO een veeleisend traject met een uitgebreid palet aan leer- en vormingsdoelen, die niet voor niets alleen voor de allerbeste haalbaar is. Operationele ervaringen en kennis worden continue gebruikt om de VCO in *near-real-time* aan te passen en te verbeteren. Deze vruchtbare combinatie van ervaring en kennis zorgt op haar beurt weer voor een steile leercurve. De VCO is dan ook de ideale *Stepping-Stone* naar de operationele Commandotroepencompagnien (Cotrcie). Vooral gezien het niveau waarop en de omstandigheden waaronder operators van het KCT heden ten dagen moet kunnen optreden, wordt extreem zware eisen aan ze gesteld. Niet alleen op het fysieke aspect. Het houdt ook in dat ze binnen de ploeg zelfstandig moeten kunnen optreden, dat ze meedenken en een grote mate van verantwoordelijkheidsbesef bezitten. In verband met escalatiedominantie moeten ze daarbij vooral infanterievaardigheden zoals schieten, wapen-drills, contact-drills et cetera, in bijvoorbeeld een *Special Operations in Urban Terrain* (SOUT) setting of in bergachtig terrein tot in de puntjes beheersen. Een aantal intensieve infanterie modules, verspreid over de opleiding, reikt hen de handvatten hiervoor aan. Ze moeten daarnaast ook expert zijn op het gebied van materieelherkenning, navigatie en verbindingen. Al deze aspecten lopen als een rode draad door de VCO heen.

Een deel van de eigenschappen en competenties die we van toekomstige operators eisen, kun je aanleren, zegt sergeant-majoor Rene, een van de twee senior instructeurs bij de VCO.

Desalniettemin een substantieel deel moet je van jezelf al bezitten. De toon in de opleiding wordt gezet om vanaf de eerste dag hier kritisch naar te kijken. Karaktereigenschappen en sociale vaardigheden worden hierbij continue op de proef gesteld en uitgebreid. Mijn missie is immers om de leerlingen klaar te stomen tot volwaardige operators die onder tijdsdruk, in wisselende omstandigheden, beslissingen durven te nemen en uit te voeren. Het gaat erom die grijze spier daar bovenin sterk te maken. De kans is immers reëel aanwezig dat zij in situaties verzeild kunnen raken waarin ze niet kunnen terugvallen op anderen, maar autonoom in korte tijd beslissingen met mogelijk grote (politieke) gevolgen moeten nemen. Iedere operator moet dan ook over deze vaardigheden en eigenschappen beschikken. En als hij na de VCO eenmaal in de Cotrcie is geplaatst deze ook verder blijft ontwikkelen en aanscherpen.

Last but not least, hij moet kunnen overleven op het gevechtsveld ongeacht de plaats waar hij dat doet. Of dat nu op de Noordkaap is, in Afghanistan of ergens in donker Afrika. Dat betekent dat hij zich moeiteloos moet kunnen aanpassen, improviseren en weinig tot geen voorzieningen accepteert. En dat alles gaat in de VCO in een razend hoog opleidingstempo. Wie zich echter twaalf maanden later nog overeind heeft weten te houden, kan in principe direct operationeel worden ingezet in de Cotrcie van het KCT. Kortom, er wordt nogal wat van de cognitieve vaardigheden van ze gevraagd.

Ondanks dat er maar 18 van de 33 man die een jaar eerder de groene baret hebben verworven, de VCO succesvol afsloten, was er bij deze lichterling geen sprake van onderschatting. Onze verwachtingen waren eerder zelfs heel hoog gespannen, zegt eerste-luitenant Eric, de *bestman* van ECO lichterling 09-08. Aan het eind van de testweek in de ECO heeft een instructeur ons immers met een speech, die recht uit het hart kwam, al voorbereid op de zwaarte van de VCO. Dat het geen eitje zou worden wisten we dus. Niettemin, na de zeg maar strenge regime gedurende de ECO was het in het begin wel even wennen aan het opleidingsritme en -doelstellingen in de VCO. In de ECO was de opdracht namelijk heel duidelijk en wist je precies wat er van je verwacht werd. Immers naast dat wij in de ECO stevig aangepakt werden, kreeg je als het ware toch alles door het instructiekader op een presenteerblaadje voorgeschoteld. In de VCO echter ga je naar een niveau waarin je zelf meer inzicht en initiatief moeten tonen. Je krijgt alle vrijheid en ruimte om jezelf te ontwikkelen. Het instructiekader heeft daarin steeds meer een begeleidende dan wel coachende rol.

In de eerste weken van de VCO lag de nadruk op het bewust bezig zijn met het weer opbouwen van het fysieke uithoudingsvermogen. Zeg maar een zogenoemde recuperatiefase. Niet zo verwonderlijk na de uitputtingslag in de ECO, zegt Eric. Modules zoals de *Combat Life Saver* (CLS) cursus, de rijopleiding en de *Special Operations Helicopter Course* (SOHC) boden in de aanvangsfase van de VCO daar de uitgelezen mogelijkheid voor. Maar daarna gaat de opleiding vervolgens in rap tempo in een steeds hogere versnelling. Zo leer je de ene week tactisch rijden in een MB, de week erop val je van vier kilometer hoogte uit een vliegtuig.

De *Basis Opleiding Vrije Val* (BOVV) in het Franse Lapalisse was overigens een bijzondere cursus. De doelstelling om gedurende deze tweewekse springperiode de *operationele vrije val wing* te behalen is door het slechte weer helaas niet bereikt. Ondanks dat de eerste springdag bijzonder goed was. Iedere leerling behaalde op deze dag maar liefst drie sprongen middels de *Accelerated Free Fall* (AFF) methode.

Daarna betrok de lucht echter en werd de *blue sky* een *gray sky*. Deze weersomstandigheden hebben vervolgens zeven dagen aangehouden. De eerste sprong die volgde op het slechte weer vond pas laat op de maandagavond plaats. Daardoor restte er nog effectief drie volle dagen om de vrije val onder de knie te krijgen. Door de goede moed die weer terug was, bij instructeurs en leerlingen, zijn er in deze drie dagen toch nog een twaalfstal sprongen gemaakt. Hierdoor is bijna iedereen op een niveau net voor het *droque* programma gekomen. Later in de Cotrcie zal de BOVV alsnog afgemaakt worden. Niettemin, ondanks het niet behalen van de *operationele vrije val wing* is de BOVV door velen toch wel als het meest spannende en grensverleggende onderdeel van de VCO ervaren.

Naast dat iedere operator in spe in de VCO tactisch en technisch wordt klaargestoomd om uiteindelijk geplaatst te worden in een Cotrcie, specialiseren ze zich ook individueel tot bijvoorbeeld een *sniper*, *medic*, *demolitie*- of *communicatiespecialist*. Afhankelijk van de opdracht en de omstandigheden worden ze later in de Cotrcie als zodanig ingezet en geven ze eventueel aanwijzingen aan andere ploegleden op het gebied van hun specialisatie.

Op een gegeven moment in de opleiding vindt een integratie van al deze vaardigheden en leerdoelen plaats. Deze climax gebeurt tijdens de eindoefening, die vooral met *Strategic Reconnaissance* en *Direct Action* scenarios doorspekt is. Hierin moet de toekomstige operator uiteindelijk alles laten zien wat hij daarvoor geleerd heeft. De hele cyclus van het *Military Decision Making Proces* (MDMP), of te wel de isolatiefase, tot de uitvoering van de opdracht komt hierbij in verschillende scenarios aan bod.

In de VCO *opleidingsysteemethiek* weet de operator in spe de hele opleiding door hoe hij er voor staat. In de twaalf maanden krijgen ze als groep regelmatig een korte rapportage over hun voortgang, legt Rene uit. Daarnaast kunnen we ook nog op individuele basis een functioneringsgesprek houden als we merken dat het met iemand wat minder gaat. Hierin krijgen ze een nader te bepalen tijd om zich te verbeteren. Is dat niet zo, krijgen ze nog een laatste kans. Wekelijks bespreek ik alle cursisten met het kader. Op die manier hoop ik eventuele mismatches er uit te halen. Dit betekent dat er ook flinke eisen aan de didactische capaciteiten van de instructeurs worden gesteld. Ze moeten naast het expert zijn op hun vakgebied dan ook wel wat hebben met lesgeven en goed kunnen functioneren als kaderlid.

Eric zal niet ontkennen dat hij en zijn maten zo hun knakmomentjes weer hebben gehad. Maar meteen in het begin zie je de zwakke kanten bij elkaar naar boven komen. Dit is cruciaal in het dynamische groepsproces. Als je elkaars zwakheden niet kent, kan je elkaar immers ook niet aanvullen als het moet. Want in feite zijn we allemaal zogenoemde Alfa-mannetjes, die ten koste van alles altijd willen winnen en zichzelf willen verbeteren. Met dien verstande dat we wel weer heel goed in staat om ook als een groep samen te werken. Zo maken we elkaar compleet en trekken we ons er als groep doorheen.

Daarnaast komt uit de groep de welgemeende complimenten aan de instructeurs en alle overig ondersteunend personeel. De laatste categorie komt voornamelijk uit de operationele Cotrcie die doorgaans zelf ook een tot de nok gevuld trainingsschema hebben. Dit is dan ook eigenlijk een noodmaatregel om het chronisch tekort aan instructiekader bij de VCO op te vangen. Toch kleeft er aan de loyaliteit van deze operators aan het Korps ook een voordeel. Beide groepen zullen elkaar immers hun hele verdere loopbaan tegen blijven komen. Ze bouwen vanaf nu meteen een band op. Zo wordt van de nood een deugd gemaakt.

Ook nu maken de negentien kersverse operators zich geen illusie dat ze er nu wel zijn. Ze hebben aan de opleidingsdoelstellingen voldaan en zijn goed genoeg bevonden om bij 104- en 108 Cotrcie in te stromen. Daarentegen beseffen ze dondersgoed dat ze hiermee pas aan het prille begin staan van een SF carrière. Eric: Namens lichting 09-08 het VCO kader bedankt voor alle begeleiding en coaching van het afgelopen jaar.

